

ogfaa fket. Der er andre Embedsklasser, hvori det har været lettere, og det forekommer mig, at naar man med Upartiffhed vil gjenneogaa de Rækker af Ansættelser, som have fundet Sted i flere vigtige Sag siden 1864 — jeg skal saaledes nævne baade Postvæsenet, Soldvæsenet og Telegrafvæsenet, og jeg skal ogsaa nævne juridiske Embeder og Amtmandsstillingen —, saa vil man se, at Ansættelse af pensionerede Embedsmænd er foregaaet i et meget betydeligt Omfang, saaledes at det maa siges at være endogsaa, forekommer det mig, undertiden fket i et betænkeligt Omfang, idet det nemlig ganske vist har virket hemmende og trykkende paa de andre Klasser i de samme Sag. Jeg tror derfor, at det er ugrundet, naar man har bredet Regjeringen, saavel den nuværende som navnlig den foregaaende, under hvilken de fleste af den Slags Ansættelser have fundet Sted, at den ikke har taget tilstrækkeligt Hensyn til Statskassens Lærv ved Embedsansættelserne. Nu kan man jo paa den anden Side dertil bemærke, at her forelaa en ekstraordinær Foranledning, idet nemlig paa Grund af de ulykkelige Begivenheder i 1864 saa særdeles mange kraftige og dygtige Embedsmænd uden nogenformelt Skyld fra deres egen Side vare komne til at gaa paa Pension, og at noget Saadant rimeligvis ikke vil gjentage sig meget i Fremtiden, men da er det, at den anden Betragtning vil komme frem, den nemlig, at de Stater, hvori saadanne Afstedigelser hyppigst finde Sted, netop ere saadanne, at de Vedkommende ikke ere i Stand til at gaa ind i adskillige af de Embeder, hvorom der her har været Tale, navnlig Dommerembeder, Amtmandsbestillingerne og deslige, og hvor de nye Lønningslove gjøre det saa særdeles vanskeligt, næsten umuligt at ansætte dem i de andre Sag, Post- og Soldvæsenet, som Talen har været om. Dersom den ærede Ordfører til 3die Behandling skulde opstille en yderligere Forandring i den Retning, han havde tænkt sig, navnlig med Hensyn til de Militære, som afgaa paa Grund af Aldersgrænsen, reducere deres Pension meget betydelig, saafremt de ikke vilde paatage sig en ubegrændset Forpligtelse til at indtræde i hvilketformelt Embede, som man maatte

finde passende for dem, om de end ikke selv maatte finde det passende, saa tror jeg, at han derved vilde forsøge i temmelig høi Grad det Ubillige, som allerede den i Forslag bragte Bestemmelse maa siges at indeholde. Jeg tror derfor ikke, at man kan sige, at det Forslag af Udvalgets Flertal, som er stillet under Nr. 6, paa nogen Maade kan siges at indeholde en Forbedring af, hvad der stod i det oprindelige Lovforslag. — Det var dette, som jeg skulde bemærke i Anledning af, hvad der er Nyt i nærværende Forslag. Jeg skal endnu kun tillade mig at tilføje, at jeg ikke kan have noget Synderligt at erindre mod det Forslag, der er stillet under Nr. 1 af hele Udvalget. Det, man her vil have strøget, er et Forsøg, som jeg har gjort paa at tilveiebringe en strengere og meget strengere Bestemmelse med Hensyn til Afgjørelsen af saadanne Spørgsmaal end den, der nu gjælder. Denne Tanke har ikke syntes at vinde Bifald hos det ærede Thing, og jeg anser det da for en rimelig Udvei, at man vender tilbage til det Nujældende, som jo dog i alt Fald ikke har medført særdeles store Ulemper. — Jeg maa endnu tillade mig en Bemærkning med Hensyn til Børnene. Det er Noget, som jeg meget vilde beklage, om det skulde blive det endelige Resultat, at man negtede Understøttelse til Embedsmænds efterladte Børn. Den ærede Ordfører gik vistnok ud fra en urigtig Betragtning, naar han sagde, at andre Folks Børn her i Landet, naar vedkommende Forældre døde, bleve henvisne til Kommunen. Dette tror jeg ingenlunde er Tilfældet. Tværtimod er det min Mening, at naar en Mand har staaet i Tjenesteforhold til en Herre eller til en Borger i Landet, som er i nogenlunde gode Omstændigheder, og han har tjent ham længe og tro, saa er det almindeligt her i Landet, at Herren opfatter sin Forpligtelse mod ham saaledes, at dersom Manden dør og efterlader umyndige Børn uden Noget til Hjælp til deres Opdragelse, han da yder et lidet Bidrag til dem (Berg: Det siges Socialisternes!). Nei, om Forladelse, det siges ikke Socialisternes, det er den her i Landet gængse Tænkemaade, det er saaledes, at brave Mænd, naar de ere i Stand dertil, i Almin-